

Lieve mensen,

In de meivakantie 2023 ben ik op een 10-daags bezoek geweest in Sayap Kasih, en wat gaat het goed met alle kinderen en volwassenen. Ze zien er allemaal gezond, vrolijk en verzorgd uit. Iets waar ik ongelooflijk dankbaar voor ben. Het tweede huis, het huis voor de jong volwassenen, is klaar en in gebruik. Er wonen op dit moment negentien (jong)volwassenen in de leeftijd van 19 tot 37 jaar in het huis. Zeventien bewoners komen uit Sayap Kasih 1 en Emanuela van 19 en Charles van 26 jaar komen uit een van de omliggende dorpen. Sayap Kasih 2 heeft twee aparte grote ruimtes. De ene ruimte is voor recreatie. Daar staat een grote box (voor degenen die niet of niet lang in een rolstoel kunnen zitten), er staat een televisie en er kunnen speelactiviteiten gedaan worden. De andere ruimte werd niet of nauwelijks gebruikt. Toen ik er was is het idee ontstaan om in die lege ruimte tafels neer te zetten om met de bewoners aan te eten. Voor die tijd stonden alle bewoners in hun rolstoelen door elkaar in de ruimte en kreeg iedereen om de beurt eten. Als je de laatste was, dan duurde het erg lang voor je eten kreeg en dit leidde vaak tot ongeduldige, mopperende bewoners. Nu wordt er dus aan tafel gegeten. Iedere begeleidster heeft gedurende haar shift de verantwoordelijkheid over een eigen groepje wat inhoudt dat je de bewoners van jouw eigen groepje verschoont, met ze speelt, ze naar bed brengt en met ze eet. In de ruimte staan nu vijf tafels en iedere begeleidster zit met haar eigen groepje aan een van de tafels. De begeleidster loopt rond de tafel en geeft steeds iemand een hap. Op deze manier begint en eindigt iedereen bijna tegelijk met eten. Het is gezelliger, rustiger en heel efficiënt, want het scheelt heel veel tijd. Ik merkte, in de tijd dat ik er was, dat behalve de begeleidsters ook de bewoners van het eetmoment genoten. Helaas is het in Sayap Kasih 1 niet mogelijk om aan tafels te eten omdat veel kinderen 24 uur per dag op bed of in de box liggen en dus ook liggend eten krijgen.

Wat me heel erg opviel in Sayap Kasih 1 was dat er volgens het dagprogramma werd gewerkt. Er werden leuke activiteiten gedaan, en er was aandacht voor de kinderen. Voordat de volwassenen over gingen naar Sayap Kasih 2, woonden er dertig kinderen en volwassenen in Sayap Kasih 1. Het was vol, druk, en onoverzichtelijk. Nu de volwassenen een eigen plek hebben, hebben de jonge kinderen weer de mogelijkheid en de ruimte om op de grond te spelen. Ik had scheerschuur, speeltjes voor aan de speelrekken, ballonnen en isolatie dekens meegenomen en daar hebben de kinderen met heel veel plezier meegespeeld. In Sayap Kasih 2 zijn we nog zoekend naar passende activiteiten. De bewoners kijken nu veel televisie of zitten buiten op het terras en genieten ze van het uitzicht, maar Irene en Nando (bewoners die beide kunnen praten) gaven aan dat ze zich verveelden.

Televisie kijken is leuk voor een uurtje, maar niet tijdens ieder vrij moment. Ik heb verschillende ballen gekocht en daar worden nu spelletjes mee gedaan. Ook heb ik een gitaar aangeschaft en nu worden er liedjes gezongen voor én met elkaar.

Leuk om te zien dat iedereen hier plezier aan beleeft en dat ze er van kunnen genieten. Ook heb ik aangegeven dat de begeleidsters vaker met de kinderen en volwassenen naar buiten kunnen gaan om een wandeling te maken door het dorp en de omgeving. Het is een heel geregeld omdat er altijd 2 begeleiders bij de kinderen moeten zijn die achterblijven, maar in de tijd dat ik er was is er regelmatig gewandeld dus het is organisatorisch mogelijk. Ook gaat er wekelijks een groepje kinderen van Sayap Kasih 1 naar Sayap Kasih 2 en andersom. Dit hebben we gedaan op verzoek van Irene. Irene woont vanaf haar 5de jaar in Sayap Kasih 1 en sinds begin van het jaar is ze verhuisd naar Sayap Kasih 2. Ze heeft hier heel veel moeite mee gehad, vooral omdat ze de jonge kinderen heel erg miste. Hieruit is het idee ontstaan om wekelijks een soort van “uitwisseling” tussen de twee huizen te doen en we merken dat eigenlijk iedereen dit heel erg leuk vindt.

Tijdens mijn bezoek aan Sayap Kasih ben ik natuurlijk ook op huisbezoek geweest bij verschillende kinderen. Ik vind het altijd heel bijzonder om op huisbezoek te gaan omdat je dan ziet hoe de mensen leven, je maakt kennis met de familie en je kan meteen inschatten of ouders voldoende in staat zijn om voor de kinderen te zorgen en waar er behoefte aan is. De ouders van de kinderen waar we nu bij op bezoek gingen houden allemaal optimaal van hun kinderen, maar deze keer schok ik van Eljire en Zifore omdat ze fysiek erg achteruit zijn gegaan. Met Dionel, het jongetje met het waterhoofdje gaat het, naar

omstandigheden goed. Zijn hoofd is nu bijna 100 cm in omtrek, maar wat is dat een vrolijk, lief en leuk mannetje, én wat een schat van een moeder.

U kunt zich vast wel voorstellen dat ik weer heb genoten van alle kinderen, en ik verheug me alweer op een volgend bezoek!

Hartelijke groet, Michelle

